

Ma 1. njezlu po swetej tschojosczi.

Knes, huznu me to nebjo skodle,
 Ab zgan ten swet me gorli byt,
 A defulz zywene jo krotke,
 To nimerne ja hobmyblit.
 Moj Bog, schi pschoshym Krista dla,
 Daj, az moj konz se dere ma.

Amen.

L. p! my namakajomy we tom zinbajischem s. evangeliu to nebjo a teke tu helu. We tom nebju wizimy Lazarusa, kotaryz na semji tu helu jo mel; we tej heli pal togo bogatego muza, kotaryz tudy swojo nebjo mel bescho. Sesus stawijo nam s tym predk tu sboznu a teke tu nesboznu nimernoscz. A wot teje sameje zomy neto wezej gronisch.

Ev. Luk. 16, 10—32.

Wono bescho pal jaden bogaty muz, ten bescho hoblazony s purpuro a s drogim rubjazom, a zywjascho se kuzdy zen wjasole a gjarze.

Wono bescho pal jaden chudy s menom Lazarus, ten lazascho psched jogo zurjami, polny rodow,

A pozedascho se nakeschisch wot tych drobenzow, lenz wot togo bogatego blida padachu; ale tez te psy pschizochu a lisachu jogo rodny.

Wono stanu se pal, az ten chudy humre a bu nahony wot tych janzelow do Habrahamowego kline; ten bogaty pal teke humre a tu sakopany.

A gaz won we tom pjafle swojej wozy swignu a we bolosczach bescho, wizescho won Habrahama s nasdala, a Lazarusa we jogo kline,

A won wofascho a zascho: wofchz Habraham, smil se nade-